

Lars Løkke Rasmussen (V):

Da folkeoplysningsloven blev vedtaget i 1990, var vi i Venstre både glade for og stolte over at lægge stemmer til loven. Vi så den som en god afløsning for det, der dengang blev kaldt verdens bedste fritidslov, og vi glædede os specielt over de frihedsgrader, som loven gav både kommunerne og de mange brugere på lovens område.

Derfor vil jeg gerne starte med at fastslå, at Venstre naturligvis vil gå meget aktivt og positivt ind i arbejdet med denne lovrevision. Men – for der er et meget stort men – jeg må med det samme sige, at vi langtfra har gjort os de samme erfaringer med loven i dens 4-årige levetid, som regeringen øjensynlig har gjort, og derfor forudser jeg, at det ikke bliver nogen helt let opgave.

Lad mig pege på et par af de forslag, som regeringen har medtaget, og som vi i Venstre ikke kan støtte. For det første er der forslaget om, at kommunerne skal forpligtes til at yde aktivitetstilskud til personer over 60 år. Det er vi imod. Vi er naturligvis enige i, at det er vigtigt, at der også er gode muligheder for deltagelse i fritidsaktiviteter for denne aldersgruppe, men vi betragter altså ikke pr. definition folk over 60 år som svage eller tilhørende en udsat gruppe, som ikke selv kan tage ansvaret for deres fritidsaktiviteter.

Det samme gælder den anden kommunale pligt, som forslaget skaber, nemlig pligten til at yde lokaletilskud til undervisning, hvis der ikke kan stilles egnede lokaler til rådighed. Vi synes, det er forkert at lave faste, stive og stramme regler for, hvordan der skal ydes tilskud til lokaler, mens det jo fortsat er et suverænt kommunalt skøn, hvor meget det, der er det væsentlige, nemlig undervisningen, skal støttes med.

Samlet set vil disse to nyskabelser påføre kommunerne et betydeligt udgiftspres, som de kun kan kompensere for ved at beskære støtte-niveauet for de aktiviteter, som allerede i dag modtager tilskud.

I et forsøg på at udvide de rettigheder, loven skaber, risikerer man altså at gøre ubodelig skade på nogle af den oprindelige lovs kerneområder, f.eks. det børne- og ungdomsarbejde, der på forbilledlig vis udføres af tusinder af frivillige idræts- og foreningsledere, og det vil vi i Venstre ikke være med til.

Vi kan til gengæld støtte intentionen om at stramme regnskabs- og revisionsforpligtelsen for de kredse og foreninger, der modtager tilskud efter loven. Men vi lægger stor vægt på at

få en eller anden form for bagatelgrænse præciseret. Vi oplever, at det frivillige foreningsliv i forvejen slås med alt for meget offentligt bureaukrati, som gør det svært at rekruttere frivillige ledere, og derfor tror jeg, vi skal passe meget på med at binde de ledere, der stiller mange timers ulønnet arbejdskraft til rådighed, ind i alt for stive og bureaukratiske regler.

Vi er også åbne over for en diskussion om, hvordan man sikrer, at også handicappede kan tage del i folkeoplysningsaktiviteterne; jeg skal ikke kunne sige, om regeringens forslag om at hæve tilskuds faktoren til 3½ er den rigtige måde at gøre det på – det må vi undersøge under udvalgsarbejdet – men vi vil gerne nå det mål, at også de handicappede kan få lige adgang til undervisning efter loven. For os er det langt vigtigere at sikre det mål, end at f.eks. foreningen af modne departementschefer og direktører på efterløn skal have et retskrav på aktivitetstilskuddet. Så kan jeg vist ikke sige det meget tydeligere.

Så meget om det, som regeringen *har* foreslået – det er altså ikke lige godt alt sammen. Men helt galt bliver det så, når vi ser på det, som regeringen *ikke* foreslår. Der må jeg sige, at vi i Venstre er dybt skuffede over, at regeringen åbenbart fuldstændig har opgivet at gøre noget ved de konkurrencemæssige aspekter på dette område.

I en situation, hvor regeringens egen erhvervsminister den ene gang efter den anden understreger, hvor vigtigt det er, at der sættes på de små virksomheder på service- og tjenesteydelsesområdet, virker det fuldkommen vanvittigt, at regeringen samtidig er i fuld gang med at fjerne en stor del af deres eksistensgrundlag. For det handler jo ikke bare om danseskolerne – vi modtager i Uddannelsesudvalget og i Arbejds-markedsudvalget løbende henvendelser fra private sprogskoler, udbydere af edb-undervisning og altså også danseskoler og motionscentre, som føler sig truet på deres levevej. Truslen kommer ikke bare fra folkeoplysningsområdet, men også fra VUC-centre, AMU-kurser, handelsskoler osv. osv.

Så den meget omtalte konkurrenceforvridning i forhold til danseskolerne, som jo også Konkurrencerådet har påtalt, er derfor i virkeligheden kun et vink med en vognstang om, at der er noget, der er rivende galt. Vi er godt i gang med at socialisere hele efteruddannelses- og fritidsområdet.